

II. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DESĂVÂRȘEASCĂ ASCULTAREA CARE NE VA FI SOCOTITĂ NOUĂ CA NEPRIHĂNIRE

„...S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“
Filipeni 2.8

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.“
Romani 5.19

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.“
2 Corinteni 5.21

„... nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci cea care se capătă prin credința în Hristos.“
Filipeni 3.9

Îndreptățirea nu înseamnă numai anularea vinei mele. Odată cu îndreptățirea mi se acordă și neprihănirea lui Hristos. Nu pot sta înaintea lui Dumnezeu cu neprihănirea mea proprie. Eu Îi pot explica lui Dumnezeu: „Nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos“ (Filipeni 3.9).

Este neprihănirea lui Hristos. Ea îmi este socotită. Aceasta înseamnă: Hristos a fost în totul neprihănit și această neprihănire îmi este socotită și mie prin credința pe care o am. Eu am fost socotit neprihănit. Dumnezeu a privit la neprihănirea desăvârșită a lui Hristos și prin această neprihănire a lui Hristos mă socotește și pe mine neprihănit.

Există deci două motive pentru care nu este o grozăvie pentru Dumnezeu să socotească neprihănit pe cel păcătos (Romani 4.5). În primul rând, Hristos a plătit prin moartea Sa datoria fărădelegilor noastre (a se vedea capitolul anterior). În al doilea rând, prin ascultarea lui Hristos, noi am primit neprihănirea ca dar, care era necesară ca în judecata lui Dumnezeu să fim socotiți neprihăniți. Pentru a primi viața veșnică, Dumnezeu nu cere numai ca fărădelegile noastre să fie anulate, ci și ca neprihănirea noastră să fie desăvârșită.

Suferința și moartea lui Hristos constituie baza ambelor condiții. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre“ (Isaia 53.5). Dar suferința și moartea Sa au fost și punctul culminant și desăvârșirea ascultării Sale, care constituie baza îndreptățirii noastre. El „a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filipeni 2.8). Moartea a fost punctul culminant al ascultării Sale. La aceasta se referă Biblia în versetul: „Tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“ (Romani 5.19).

De aceea moartea lui Hristos a fost baza iertării și a desăvârșirii noastre. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5.21). Ce înseamnă că Dumnezeu a făcut păcat pe Hristos, Cel fără păcat? Înseamnă că păcatele noastre au fost socotite ca fiind ale Lui și El a devenit iertarea noastră. Și ce înseamnă că noi (păcătoșii) vom deveni neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos? Înseamnă că neprihănirea lui Hristos ne va fi socotită nouă și că ea este desăvârșirea noastră.

Lui Hristos I se cuvine onoarea pentru victoria, pe care a obținut-o pentru noi în suferința și în moartea Sa! Lui I se cuvine onoarea pentru iertarea păcatelor noastre și pentru faptul că El a lucrat neprihănirea noastră. Să-L adorăm pentru acest mare câștig al nostru, să-L laudăm și să ne încredem în El!

12. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ÎNDEPĂRTEZE DE LA NOI CONDAMNAREA NOASTRĂ

„Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!”

Romani 8.34

Suferința și moartea lui Hristos au drept consecință: „Acum dar nu mai este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8.1). Să fii „în Hristos” înseamnă să ai, prin credință, relație cu El. Credința în Hristos ne leagă așa de mult de Hristos, încât moartea Lui devine moartea noastră și desăvârșirea Lui devine desăvârșirea noastră. Hristos a purtat pedeapsa noastră (pe care noi nu trebuie s-o mai suportăm) și a devenit desăvârșirea noastră (pe care noi nu putem s-o împlinim).

Credința nu constituie baza, pentru ca Dumnezeu să ne primească. Numai singur Hristos este baza. Credința ne leagă cu Hristos, așa că neprihănirea Lui ne este socotită nouă. „Fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii” (Galateni 2.16). Să fii „socotit neprihănit prin credință” și să fii „socotit neprihănit în Hristos” (Galateni 2.17) este același lucru. Prin credință noi suntem în Hristos, și de aceea suntem neprihăniți.

Dacă se ridică întrebă: „Cine ne va osândi?”, răspunsul se prevede. Nimeni! Apoi se prezintă argumentul: „Hristos Isus a murit.” Moartea lui Hristos ne salvează de la condamnare. Faptul că noi nu vom fi condamnați este tot așa de sigur ca și faptul că Hristos a murit. În sala de judecată a lui Dumnezeu nu se dă pedeapsă dublă. Noi nu vom fi pedepsiți de două ori pentru o faptă rea. Hristos a murit o dată pentru păcatele noastre. Noi nu vom mai fi condamnați pentru ele. Condamnarea nu va mai fi pentru faptul că ea nu există, ci pentru că ea a avut deja loc.

Dar cum este cu condamnarea din partea lumii? Nu este ea răspunsul la întrebarea: „Cine ne va osândi?” Nu sunt creștinii osândiți de către lume? Au existat deja mulți martiri. Răspunsul este: nimeni nu ne poate condamna cu succes. Se pot aduce acuzații, dar în cele din urmă niciuna nu va rezista. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!” (Romani 8.33). Este același lucru ca și întrebarea Bibliei: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?” (Romani 8.35). Răspunsul la această întrebare nu este că creștinii vor fi scutiți de toate acestea. Răspunsul este: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8.37).

Lumea ne va mai condamna, poate chiar prin sabie. Dar noi știm, că judecata supremă a decis în favoarea noastră: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8.31). Nimeni nu ne va condamna cu succes. Dacă ei ne vor respinge, El ne va primi. Dacă ei ne vor urî, El ne iubește. Dacă ne vor duce la închisoare, El va elibera duhul nostru. Dacă ne vor răni, El ne va curăți prin acest foc. Dacă ne vor omorî, prin aceasta ne vor crea drumul spre Paradis. Ei nu ne pot birui. Hristos a murit. Hristos a înviat. Noi trăim în El. Și în El nu mai este nicio condamnare. Nouă ni s-a iertat totul, am fost socotiți neprihăniți. „Cel neprihănit se simte sigur ca un leu tânăr” (Proverbe 28.1).

13. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ANULEZE TĂIEREA ÎMPREJUR ȘI TOATE RITUALURILE, CA ELE SĂ NU MAI CONSTITUIE BAZA MÂNTUIRII

„Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur ... Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.“
Galateni 5.11

„Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu suferiți ei prigonire pentru crucea lui Hristos.“
Galateni 6.12

Din cauza tăierii împrejur au existat certuri mari în Biserica de la început. Tăierea împrejur a fost un obicei biblic practicat mult timp, prescris de Dumnezeu în Geneza 17.10. Hristos a fost iudeu. Toți cei doisprezece ucenici ai Lui au fost iudei. Aproape toți care s-au convertit la credința creștină au fost iudei. Scrierile iudaice au fost (și sunt) o parte a Bibliei creștinilor. Nu ne surprinde faptul, că ritualurile iudaice au avut influență asupra Bisericii creștine.

Și așa a fost: cu ele a venit cearta. Vestea despre Hristos s-a răspândit în cetăți neiudaice, ca de exemplu în Antiohia din Siria. Păgânii au crezut în Hristos. S-a născut întrebarea stringentă: care era relația dintre afirmația centrală a Evangheliei și ritualul tăierii împrejur? Care era relația dintre ritualuri și Evanghelia lui Hristos – mesajul, că păcatele ți-au fost iertate și ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, dacă crezi în El?

Ucenicii vesteau în toată lumea păgână iertarea și îndreptățirea numai pe baza credinței. Petru vestea: „Toți prorocii mărturisesc despre El (Hristos) că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Faptele Apostolilor 10.43). Pavel vestea: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“ (Faptele Apostolilor 13.38-39).

Dar ce este cu tăierea împrejur? Unii din Ierusalim o considerau necesară. Antiohia a devenit centrul acestor controverse. „Câțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți“ (Faptele Apostolilor 15.1). S-a convocat o adunare pentru a discuta această temă.

„Atunci unii ... au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. ... s-a sculat Petru și le-a zis: Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. ... de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, și nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus. Toată Adunarea a tăcut“ (Faptele Apostolilor 15.5-12).

Nimeni n-a putut să clarifice această temă mai bine decât apostolul Pavel. Tot sensul suferințelor și morții lui Hristos era pus în joc. Era suficientă credința în Hristos, pentru a ne împăca cu Dumnezeu? Răspunsul era clar. Dacă Pavel vestea tăierea împrejur, atunci „pricina de poticnire a crucii s-a dus“ (Galateni 5.11). Crucea înseamnă libertate din dependența de sclav față de ritualuri. „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei“ (Galateni 4.31b - 5.1).

14. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ADUCĂ LA CREDINȚĂ ȘI SĂ NE PĂZEASCĂ PRIN EA

„Și le-a zis: Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.“
Marcu 14.24

„Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine.“
Ieremia 32.40

Biblia vorbește despre „legământul vechi“ și despre „noul legământ“. Prin noțiunea de legământ se înțelege o convenție sfântă, care intră în vigoare printr-un jurământ făcut de cele două părți și prin care ambele părți se obligă să respecte anumite obligații. În Biblie, legămintele făcute de Dumnezeu cu oamenii au pornit din partea Lui. El pune condiții. Condițiile puse de El sunt determinate de scopul pe care El vrea să-l atingă.

„Legământul vechi“ se referă la înțelegerile pe care Dumnezeu le-a făcut cu Israel și sunt cuprinse în Legea lui Moise. Slăbiciunea legământului consta în aceea că el nu provoca nicio schimbare spirituală. De aceea el a fost întrerupt și nu a adus viața. El a fost scris în piatră și nu prin Duhul pe inimă.

Prorocii au vestit un „legământ nou“, care va fi de altă natură. El va fi „nu al slovei, ci al Duhului“. „Căci slova omoară, dar Duhul dă viață“ (2 Corinteni 3.6).

Noul legământ este cu totul altfel decât legământul vechi. El se bazează și își are existența în suferințele și moartea lui Isus. „De aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou“ (Evrei 9.15). Isus a spus că sângele Lui va fi „sângele legământului“, care se va vărsa pentru mulți (Marcu 14.24). Aceasta înseamnă că sângele lui Isus a obținut puterea și făgăduințele legământului nou. Este deosebit de eficient, căci pentru aceasta a murit Hristos.

Care sunt acum condițiile legământului, pe care El ni l-a garantat prin sângele Său? Ieremia descrie unele: „Voi face un legământ nou ... iată legământul pe care-l voi face ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ... căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (Ieremia 31.31-34). Suferința și moartea lui Isus Hristos garantează schimbarea spirituală a urmașilor Lui (Legea, care este scrisă în inima lor) și iertarea păcatelor lor.

Pentru a garanta că acest legământ nu va eșua, Hristos ia inițiativa, ca să dea naștere la credință la urmașii Lui și să le garanteze credincioșia. El dă naștere unui popor care aparține noului legământ, scriind Legea în inima lor, și ne mai gravând-o pe piatră. În opoziție cu „slova“ de pe piatră, El spune că „Duhul dă viață“ (2 Corinteni 3.6). „Dar Dumnezeu ... măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos“ (Efeseni 2.4-5). Aceasta este viața spirituală care ne face apti să vedem slava lui Dumnezeu și s-o credem. Această minune dă naștere la poporul legământului nou. Această viață spirituală este sigură și garantată, căci Hristos a cumpărat-o cu propriul Lui sânge.

Și minunea nu este numai creația nouă a credinței noastre, ci și garantarea credincioșiei noastre. „Le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine“ (Ieremia 32.40). Când a murit Hristos, El a garantat pentru poporul Său nu numai o inimă nouă, ci a creat o siguranță nouă. Hristos nu va permite, ca poporul să se depărteze de El. El îl va păzi. Ei vor persevera. Sângele legământului garantează aceasta.

15. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE SFINȚEASCĂ, SĂ NE FACĂ FĂRĂ PATĂ ȘI DESĂVÂRȘIȚI

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.“
Evrei 10.14

„El va împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.“
Coloseni 1.22

„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.“
1 Corinteni 5.7

Ceea ce provoacă cel mai mult durere în viața creștină este faptul că noi ne schimbăm foarte încet. Auzim cerințele lui Dumnezeu, ca să-L iubim cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea (Marcu 12.30). Dar vom obține noi vreodată această stare desăvârșită a dragostei și dăruirii? Oftăm mereu, ca și apostolul Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ (Romani 7.24). Oftăm chiar și atunci când luăm hotărâri noi: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus“ (Filipeni 3.12).

Tocmai această afirmație este cheia pentru a persevera și a te bucura. „Am fost apucat de Hristos Isus.“ Toată alergarea mea, toată dorința și toată năzuința mea nu este ca să aparțin lui Hristos (căci Îi aparțin deja), ci ca să împlinesc ce îmi lipsește, pentru a fi asemenea Lui.

Unul din izvoarele cele mai mari ale bucuriei și perseverenței creștinilor credincioși este conștiința că noi, cu toată maturizarea noastră nedesăvârșită, am fost deja de mult făcuți desăvârșiți – aceasta o datorăm suferințelor și morții lui Hristos. „Căci printr-o singură jertfă (și anume, prin Sine Însuși!) El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10.14). Este uimitor acest fapt! În aceeași propoziție se spune „sunt sfințiți“ și „a făcut desăvârșiți“.

A deveni sfânt înseamnă că noi nu suntem perfecți, ci ne aflăm într-un proces de transformare. Noi suntem, sau devenim, sfințiți. Și aceștia sunt aceia - și numai aceia - care deja au fost făcuți desăvârșiți. Îmbucurătoare aici este îmbărbătarea, că dovada desăvârșirii noastre înaintea lui Dumnezeu nu este desăvârșirea pe care noi am trăit-o, ci progresul pe care-l vom face în privința desăvârșirii. Vestea bună este: dovada că noi am ajuns ținta constă în faptul că suntem în călătorie.

Biblia descrie aceasta și prin pilda cu aluatul și drojdia. În pildă, aluatul dospit simbolizează răul. Noi suntem plămădeala curată. Se spune: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit“ (1 Corinteni 5.7). Creștinii sunt „o plămădeală nouă, fără aluat“. Ei nu mai au aluat – răul – în ei înșiși. Noi am fost deja făcuți desăvârșiți. Din acest motiv „să măturăm aluatul cel vechi“. În Hristos suntem o plămădeală nouă. Umblarea noastră trebuie să corespundă acestei stări, ea trebuie să fie fără aluat dospit. Cu alte cuvinte, să devenim ceea ce suntem deja.

Temelia pentru aceasta este: „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit“. Suferințele lui Hristos așază desăvârșirea noastră pe o temelie așa de sigură, că deja acum ea este realitate. De aceea noi luptăm împotriva păcatelor noastre, nu pentru a deveni desăvârșiți, ci pentru că suntem deja desăvârșiți. Moartea lui Isus este cheia pentru lupta împotriva nedesăvârșirii noastre pe temelia tare a desăvârșirii noastre.